

Συμπεράσματα από την κινητοποίηση των καθαριστριών στο Δρομοκαΐτειο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο, καθώς η τάση για ενωτικούς νικηφόρους αγώνες διεκδικεί την προσοχή μας.

Του **Νίκου Γουρλά.**

Η νίκη των καθαριστριών που ανέτρεψαν τις αποφάσεις για την απόλυσή τους στο Δρομοκαΐτειο Ψυχιατρικό Νοσοκομείο έχει μεγάλη σημασία. Και δεν έρχεται μόνη της. Έρχεται σαν συνέχεια της πρώτης νίκης των εργαζομένων στον προβλήτα της COSCO, στο λιμάνι του Πειραιά, οι οποίοι μετά την επιτυχημένη απεργία της 18ης Ιουλίου κάνουν το επόμενο βήμα και προχωρούν στην ίδρυση σωματείου. Το γενικότερο κλίμα των περιορισμένων απαιτήσεων και η περιρέουσα αίσθηση περί αναποτελεσματικότητας των αγώνων δεν ισχύουν λοιπόν απόλυτα, καθώς η κατασυκοφαντημένη ταξική πάλη είναι εδώ για να κλονίσει βεβαιότητες.

Οι καθαρίστριες στο Δρομοκαΐτειο γνώρισαν από πρώτο χέρι την ανάγκη για «ευελιξία» και αναδιοργάνωση του δημοσίου που επικαλούνται τα παπαγαλάκια της ΕΕ και της κυβέρνησης. Ξεκίνησαν τον αγώνα τους όταν αρνήθηκαν να υπογράψουν πως εισπράττουν 700 ευρώ το μήνα ενώ παίρνουν μόνο 400, όταν αρνήθηκαν να απολύονται και να επαναπροσλαμβάνονται χωρίς να το ξέρουν, να εμφανίζονται με λιγότερες μέρες εργασίας, να τους δίνουν δώρο Χριστουγέννων 50 αντί για 500 ευρώ, να αρρωσταίνουν και να μην πληρώνονται, να υπογράψουν σε λευκά χαρτιά της εταιρείας υπό το καθεστώς φόβου, να προσβάλλονται όχι μόνο τα δικαιώματά τους αλλά και η αξιοπρέπειά τους με απειλές και ταπεινωτικές πρακτικές των απεσταλμένων της εταιρείας.

Οι καθαρίστριες μαζί με το σωματείο των εργαζομένων του νοσοκομείου κατήγγειλαν όλες αυτές τις μεθοδεύσεις και ανάγκασαν τη διοίκηση του νοσοκομείου να κηρύξει έκπτωτο τον εργολάβο. Ήταν μια πρώτη νίκη των εργαζομένων. Όμως η νέα ανάδοχος εταιρεία Facility Experts I.K.E. δεν δέχεται να τις προσλάβει. Η εταιρεία αυτή δεν έχει ακριβώς εργαζόμενους, έχει εργαζόμενους «μέτοχους», «ωφελούμενους», «επιδοτούμενους»,

διωρήτες και τριωρήτες, εργαζόμενους της «οικογενείας» κλπ. Η εταιρεία «Facility experts IKE» είναι τυπικό παράδειγμα της νέας μορφής εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης. IKE σημαίνει Ιδιωτική Κεφαλαιουχική Εταιρεία και αποτελεί νέα νομική μορφή εταιρείας. Ιδρύεται με «1 ευρώ» κεφάλαιο, σε μία μέρα και σε αυτήν εμφανίζονται ως δήθεν μέτοχοι, εργαζόμενοι με προαιρετική ασφάλιση και μειωμένες ασφαλιστικές απαιτήσεις κλπ.

Οι εργαζόμενες στη συνέχεια είχαν να αντιπαλέψουν νέα αντεργατική απόφαση του Δ.Σ. του νοσοκομείου. Η διακήρυξη για την εγκατάσταση νέου εργολάβου καθαριότητας προέβλεπε με συγκεκριμένο όρο ότι όσες προσληφθούν θα πρέπει να είναι κάτω από 25 χρονών για να εξασφαλιστεί το μεγαλύτερο οικονομικό όφελος του εργολάβου. (Ως γνωστόν ο βασικός μισθός είναι μειωμένος για τους κάτω των 25 ετών.) Δεν πρόκειται για μεμονωμένη περίπτωση κάποιας «ανάληκτης διοίκησης» ενός δημόσιου οργανισμού. Πρόκειται για σχέδιο που υλοποιείται από την κυβέρνηση ΝΔ-ΠΑΣΟΚ με ευρωπαϊκή καθοδήγηση και αφορά την εδραίωση του αυτσόρσινγκ στον ευρύτερο δημόσιο τομέα. Το σχέδιο αυτό γκρεμίζει τις απολαβές των εργαζομένων και διαλύει τις εργασιακές σχέσεις όπως τις ξέραμε προωθώντας νέες συμμαχίες του κράτους στο όνομα της επιχειρηματικότητας με τα πιο λούμπεν στοιχεία της αστικής τάξης.

ΧΡΗΣΙΜΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Αυτή η στρατηγική ακριβώς των κομμάτων της ΕΕ και του κεφαλαίου για το «νέο δημόσιο» δέχτηκε ένα μικρό αλλά σημαντικό πλήγμα με τον νικηφόρο αγώνα των καθαριστριών στο Δρομοκαίτειο. Εμφανίστηκε στον αγώνα αυτόν, όπως και σε άλλους αγώνες που ξεσπούν το τελευταίο διάστημα, μία τάση αμφισβήτησης της αδιατάρακτης υλοποίησης της αστικής στρατηγικής στο χώρο της εργασίας.

Οι καθαρίστριες του Δρομοκαίτειου είχαν το θάρρος να αναδείξουν με τον αγώνα τους την αθλιότητα της ιδιωτικής αγοράς εργασίας και των εργολαβιών στο Δημόσιο διεκδικώντας το δικαίωμά τους να πληρώνονται για τη δουλειά που κάνουν. Για ένα μήνα περίπου στην πύλη του νοσοκομείου μαζί με το σωματείο των εργαζομένων, μαζί με δεκάδες αλληλέγγυους είπαν όχι στα σύγχρονα σκλαβοπάζαρα των εργολάβων και νίκησαν. Τόσο ο εργολάβος αλλά και η διοίκηση του νοσοκομείου μπροστά στην αποφασιστικότητα του αγώνα και την αλληλεγγύη υποχώρησαν και οι καθαρίστριες θα επαναπροσληφθούν.

Πριν λίγες μέρες οι εργαζόμενοι της COSCO χωρίς ακόμα να έχουν σωματείο, με όπλο μόνο την καθολική ενότητα, ξεκίνησαν απεργιακό αγώνα και απέσπασαν σημαντικές βελτιώσεις των συνθηκών εργασίας τους. Αλλά και σε άλλους χώρους παρατηρούμε μια νέα αφύπνιση,

τάσεις εργατικής χειραφέτησης (CPS στο Αεροδρόμιο που ξεκινά απεργιακές κινητοποιήσεις με 24ωρες επαναλαμβανόμενες κ.α.). Μαζί και μια γενικότερη λαϊκή κατακραυγή που ξεσπά με αφορμή τη λειτουργία των εμπορικών καταστημάτων τις Κυριακές, ή τις ακραία ανταγωνιστικές συνθήκες εργασίας σε συγκεκριμένα καταστήματα που βλέπουν το φως της δημοσιότητας (π.χ. Πλαίσιο, Ιανός κ.α.)

Αυτή η τάση είναι ακόμα αδύναμη, έχει πισωγυρίσματα, η εμβέλειά της είναι ακόμα μικρή, στέκεται καχύποπτα (και σωστά) απέναντι στο υπάρχον συνδικαλιστικό κίνημα αλλά είναι ό,τι πιο ελπιδοφόρο υπάρχει αυτή τη στιγμή. Έχει στα κύτταρά της τη δυνατότητα για μια νέα ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος. Με αυτά τα σκιρτήματα θα πρέπει να συνδεθούν οι ταξικές δυνάμεις και με σεβασμό στην αυτοτέλεια των διαδικασιών τους να συμβάλουν στην ανάδειξη της φυσικής ηγεσίας τους υπερβαίνοντας πολιτικά σχέδια και αδιέξοδους διαχωρισμούς.

Σημαντική συμβολή στον αγώνα των καθαριστριών είχε και το σωματείο εργαζομένων του νοσοκομείου και η ΠΕΚΟΠ αλλά και το σύνολο των ταξικών δυνάμεων της περιοχής όπου από την πρώτη κιόλας στιγμή στάθηκαν αποφασιστικά στο πλευρό των καθαριστριών. Οι μόνιμοι εργαζόμενοι του νοσοκομείου ξεπέρασαν τους διαχωρισμούς δημόσιου - ιδιωτικού τομέα, τις λογικές του «δεν μας αφορά» και στάθηκαν μαχητικά στο πλάι των καθαριστριών.

Ναι, λοιπόν. Ακόμα και σε αυτές τις συνθήκες μπορούν να έχουν αποτελέσματα οι αγώνες. Οι τριάντα καθαρίστριες νίκησαν γιατί πήραν την υπόθεση στα χέρια τους και γιατί δεν ήταν μόνες τους. Το σωματείο των εργαζομένων του Δρομοκαΐτειου, η ΠΕΚΟΠ, το ΕΚΑ, τα σωματεία της περιοχής, το συντονιστικό των σωματείων και μαζικών φορέων Χαϊδαρίου, Άγιας Βαρβάρας, Αιγάλεω, οι νεοεκλεγείσες δημοτικές αρχές των Σελέκου και Μπίρπα, οι δεκάδες αλληλέγγυοι, αλλά και ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΚΚΕ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ήταν εκεί και στήριζαν τις εργαζόμενες στη μάχη τους. Ναι, μόνο έτσι μπορούν να νικήσουν οι αγώνες.

Με τη δύναμη της αγωνιστικής ταξικής ενότητας όλων των εργαζομένων και τα εργατικά λαϊκά μέτωπα που διαμορφώνονται γύρω από αυτούς στις γειτονιές και λειτουργούν σαν ασπίδα προστασίας στις επιθέσεις από εργοδότες, κυβέρνηση, δυνάμεις καταστολής. Η επιτυχία του αγώνα στέλνει το μήνυμα προς κάθε κατεύθυνση, πως οι αγώνες της εργατικής τάξης δεν είναι μάταιοι, αλλά έχουν τη δυνατότητα να φέρουν κατακτήσεις που θα συμβάλουν στην ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος για να ανοίξει ο δρόμος για την πραγματική ανατροπή και την κοινωνική απελευθέρωση.

Πηγή: kommon.gr